

פעולה לשבת – צו

1. פעילות –

נשחק המלך אמר: מישוהו מהשבט אומר הוראות לכל השבט והם חייבים לעשות את כל מה שהוא אומר אם הוא מקדים ואומר "המלך אמר". אם לא אומרים "המלך אמר" אז לא צריך לעשות כלום. אפשר שהמשימות יהיו קשורות לסניף: ללכת להגיד לקומונרית תודה. ללכת לבקש מים מהמדריך. לשיר מורל. וכו'... אפשר לחשוב יחד עם החניכים: איך זה לכם לקבל ציווי מלמעלה? איזו תחושה זה מעורר אצלכם בלב?

2. לימוד ודיון –

פרשת השבוע שלנו היא פרשת צו – הכהנים מצטווים כיצד ואיזה קורבנות להקריב, וזאת ההזדמנות שלנו לדבר על ציוויים מהקב"ה – ובכלל על המילה הזאת 'צו'?

אפשר לשאול את החניכים: **האם יש לכם מצווה שאתם אוהבים במיוחד?**

האם יש לכם מצווה שקשה לכם איתה במיוחד?

אפשר שכל חניך ישתף בסבב מה המצווה האהובה עליו ומה הקשה עליו.

ונקרא את הדברים שכתב דניאל סרי-לוי (בית מדרש אלקטרוני הר עצינן) על הציווי 'צו':

"למדנו מרש"י ש'אין צו' אלא לשון זירוז. "מה טיבו של זירוז? מה מחדש רש"י בשם המדרש? ממבט ראשון נראה שהצו הוא **פקודה**. הציווי לעשות דבר מסויים מגיע 'מלמעלה', או לפחות 'מבחוץ'. לכאורה, הפירוש הזה חל על ציוויי הקרבנות כשם שהוא חל גם על כל שאר המצוות (שהרי המילה "מצווה" גזורה מהשורש "צו"). אמנם, בספרי אנו מוצאים פירוש הפוך:

"ר' יהודה בן בתירה אומר: אין הציווי בכל מקום אלא זירוז, שנאמר 'וצו את יהושע וחזקהו ואמצהו'. לפי דרכינו למדנו שאין מחזקים אלא המחזקים, ואין מזרזים אלא למזרזים". (ספרי נשא פ"ק א') ר' יהודה בן בתירה הופך את משמעותו של הצו. **הרצון לקיים את המצוות נמצא אצלנו בפנים, וצריך רק לעורר אותו או לעודד אותו.**(..)"

נשאל את החניכים: האם מצווה היא משהו חיצוני לנו או שהרצון לקיים מצוות מגיע מתוך הלב שלנו?

איך אפשר לעזור לעצמנו לקיים מצוות ולהתחבר יותר לדרך המצוות לדעתכם?

3. **סיכום:** לקיים מצוות זה לא תמיד פשוט וזה לא תמיד מרגיש כמו הרצון הראשוני שלנו. בכל זאת – הלב שלנו טהור. אם נצליח לעורר את הרצון הפנימי נרגיש איך המצוות הן טבעיות לנו מעצימות אותנו ועושות לנו טוב. אפשר להתחבר לדרך ישרה ואלוקית שעוזרת לנו להגיע ליעודנו בעולם: לעבוד את הקב"ה באמת בכל דבר ועניין: 'בכל דרכיך דעהו'. – אבל צריך להתאמץ בשביל זה, להתעלות מעל מה שנוח וקל לנו...

שנזכה! שבת שלום מחדר השאלות!